

นิพนธ์ต้นฉบับ

Original Article

Factors Influencing Behavioral Intention with The Tobacco Product

Control A.D. 2017 among Entrepreneur of Community in Phitsanulok Province

Natthaphon Phum-im *

Somtrakul Rasiri **

*Sirindhorn College of Public Health Phitsanulok

** Faculty of Public Health and Aallied Health Sciences Praboromarajchanok Institute.

Received: September 25, 2024 | Revised: November 11, 2024 | Accepted: April 4, 2025

Abstract

This cross-sectional analytical research aims to study the intentions and factors influencing the intentions of entrepreneur in Muang Phitsanulok District, Phitsanulok Province, to comply with the Tobacco Products Control A.D. 2017 The sample group comprised 178 shop owners. Calculate the sample using Daniel's formula for estimating the population mean.¹ Data were collected using a questionnaire with a reliability coefficient ranging from 0.76 to 0.93. The data were analyzed using descriptive statistics and stepwise multiple linear regression analysis.

The results showed that the majority of the sample were female (78.10%), with an average age of 51.20 years (S.D. = 10.10). Most had completed high school education (28.70%), had never smoked (88.80%), were shop owners (48.80%), had operated their shops for less than 5 years (45.50%), sold tobacco products (48.30%), had received advice (70.20%), and had been inspected and warned (88.80%). Their shops were located near community areas (86.0%), and the type of tobacco products sold were mostly cigarettes (82.60%). Most had never been prosecuted (94.40%). The sample group had moderate levels of knowledge, awareness, and motivation regarding compliance with the Tobacco Products Control Act B.E. 2560 (44.90%, 83.10%, and 81.50%, respectively). The level of opinion is that they want and intend not to sell individual cigarettes at 78.7% and 78.1% try not to sell cigarettes to persons or customers suspected to be under 20 years of age (75.8%) The study found that the factor influencing the intention to comply with the Tobacco Products Control Act B.E. 2560 was knowledge (Beta = -0.197, p-value < 0.001), which could predict 3.30% of the shop owners intentions. Therefore, relevant agencies can use the findings of this study to plan and formulate area-based policies, develop strategies, and enhance compliance models for entrepreneur with the Tobacco Products Control A.D. 2017

Correspondence: Natthaphon Phum-im

E-mail: natthaphonphum@gmail.com

ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ของผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชน จังหวัดพิษณุโลก

ณัฐพล พุ่มอิม*

สมตระกูล ราศิริ**

* สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดพิษณุโลก

** คณะสาธารณสุขศาสตร์และสหเวชศาสตร์ สถาบันพระบรมราชชนก

วันรับ: 25 กันยายน 2567 | วันแก้ไข: 11 พฤศจิกายน 2567 | วันตอบรับ: 4 เมษายน 2568

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงสำรวจแบบภาคตัดขวางนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความตั้งใจและปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.2560 ของผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชน อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ประกอบการร้านค้า จำนวน 178 คน จากการคำนวณกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรการประมาณค่าเฉลี่ยแบบทราบจำนวนประชากรของ Daniel⁽¹⁾ เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามที่มีค่าความเชื่อมั่นระหว่าง 0.76 – 0.93 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนาและสถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเชิงเส้นแบบขั้นตอน

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 78.10) มีอายุเฉลี่ย 51.20 ปี (S.D. = 10.10) จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 28.70) ไม่เคยสูบบุหรี่ (ร้อยละ 88.80) เป็นเจ้าของร้านค้า (ร้อยละ 48.80) เปิดดำเนินการร้านค้าไม่น้อยกว่า 5 ปี (ร้อยละ 45.50) เปิดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ยาสูบ (ร้อยละ 48.30) เคยได้รับคำแนะนำ (ร้อยละ 70.20) เคยได้รับการตรวจเตือน (ร้อยละ 88.80) ที่ตั้งร้านค้าใกล้แหล่งชุมชน (ร้อยละ 86.0) ประเภทของผลิตภัณฑ์ยาสูบที่วางจำหน่ายบุหรี่ซิการ์/บุหรี่โรงงาน (ร้อยละ 82.60) ไม่เคยได้รับการดำเนินคดี (ร้อยละ 94.40) กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ การรับรู้ และแรงจูงใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.2560 ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 44.90, 83.10 และ 81.50 ตามลำดับ) ระดับความคิดเห็นต้องการและตั้งใจไม่ขายบุหรี่แบบแบ่งมวน ร้อยละ 78.7 และ 78.1 พยายามไม่ขายบุหรี่ให้แก่บุคคลหรือลูกค้าที่สงสัยว่ามีอายุไม่ถึง 20 ปี ร้อยละ 75.8 ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.2560 คือ ความรู้ (Beta = -0.197, p-value <0.001) โดยสามารถร่วมพยากรณ์ความตั้งใจของผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชน ได้ร้อยละ 3.30 ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สามารถนำผลการศึกษานี้ไปใช้ในการวางแผนและกำหนดนโยบายเชิงพื้นที่พัฒนากลยุทธ์และการพัฒนารูปแบบการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ของผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชนในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560

ติดต่อผู้พิมพ์: ณัฐพล พุ่มอิม

อีเมล: natthaphonphum@gmail.com

Keywords

Intention

Tobacco Product Control Act 2017

Entrepreneur

คำสำคัญ

ความตั้งใจ

พระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560

ผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชน

บทนำ

บุหรี่ เป็นสิ่งเสพติดประเภทหนึ่งที่สามารถจำหน่ายได้แต่ต้องมีการควบคุมโดยเฉพาะในกลุ่มเด็กและเยาวชน ซึ่งประเทศไทยได้เข้าร่วมกรอบอนุสัญญาการควบคุมการบริโภคยาสูบขององค์การอนามัยโลก (The Framework Convention on Tobacco Control: FCTC) เป็นพันธกรณีระหว่างประเทศที่ต้องปฏิบัติตามอนุสัญญา โดยที่แผนปฏิบัติการด้านการควบคุมยาสูบแห่งชาติฉบับที่สาม พ.ศ. 2565 – 2570 มีสาระสำคัญ 6 ยุทธศาสตร์ ว่าด้วยการสร้างเสริมความเข้มแข็งและยกระดับขีดความสามารถการควบคุมยาสูบของประเทศ การป้องกันมิให้เกิดผู้เสพติดยาสูบรายใหม่และเฝ้าระวังธุรกิจยาสูบ การบำบัดรักษาผู้เสพติดให้เลิกใช้ยาสูบ การควบคุม ตรวจสอบ เฝ้าระวังและเปิดเผยรายการส่วนประกอบของผลิตภัณฑ์ยาสูบ การทำสิ่งแวดล้อมให้ปลอดควันบุหรี่ และมาตรการภาษี การป้องกันและปราบปรามเพื่อควบคุมยาสูบ ตามกรอบการดำเนินงานควบคุมยาสูบของประเทศไทยโดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน⁽²⁾ ภายใต้พระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ซึ่งเป็นกฎหมายหลักในการจำกัดการเข้าถึงยาสูบของประชาชนและเยาวชนของประเทศ เน้นเรื่องการห้ามขายหรือให้ซึ่งผลิตภัณฑ์ยาสูบแก่บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ ห้ามแบ่งขายบุหรี่ซิการ์เรต ห้ามขายในลักษณะจูงใจให้บริโภค เช่น ลด แลก แจก แถม และแสดงราคา ห้ามโฆษณาหรือทำการสื่อสารการตลาด ผลิตภัณฑ์ยาสูบ และห้ามแสดงหรือยินยอมให้แสดงผลิตภัณฑ์ยาสูบ ณ สถานที่ขายปลีก⁽²⁾ จากผลการศึกษาจำนวนไม่น้อย พบว่าประชาชนและเยาวชนยังเข้าถึงได้ง่าย โดยมีแหล่งที่เข้าถึงได้ใกล้ตัวมากที่สุด คือ ร้านค้าในชุมชน⁽³⁾ ซึ่งสวนทางกับพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.2564 ที่มีผลบังคับใช้ตามกฎหมาย การเข้าถึงผลิตภัณฑ์ยาสูบของเยาวชนที่เป็นผู้สูบบุหรี่ปัจจุบันร้อยละ 12.7 สามารถหาซื้อ บุหรี่ได้ตามร้านค้าทั่วไป ได้แก่ ร้านค้า ร้านขายของชำ ร้านค้าเร่ แผงลอย ตลาดนัด และร้านสะดวกซื้อ อายุเฉลี่ยที่เริ่มสูบบุหรี่และสูบจนเป็นปกตินิสัย คือ 18.5 ปี โดยเฉลี่ยเยาวชนสูบบุหรี่จำนวน 1 – 10 มวนต่อวัน เสียค่าใช้จ่ายประมาณ 349 บาทต่อเดือนในการซื้อบุหรี่ โดยเยาวชนส่วนใหญ่หาซื้อบุหรี่ได้จากร้านค้าและร้านขายของชำเร่แผงลอย นอกจากนี้เยาวชนผู้สูบบุหรี่เกือบครึ่งหนึ่งสามารถซื้อบุหรี่ได้ โดยไม่ได้รับการตรวจสอบอายุของผู้ซื้อ⁽⁴⁾ จากผลการสำรวจร้านค้าปลีก พบว่า รายได้จากการขายผลิตภัณฑ์ยาสูบทุกชนิดเฉลี่ยต่อเดือนเท่ากับ 9,241 บาทต่อร้าน โดยร้านค้าปลีกประมาณว่า รายได้ที่อาจสูญเสียไป หากไม่ขายบุหรี่ให้เด็กอายุ 15-18 ปี เท่ากับ 900 บาทต่อร้าน ร้อยละ 8.57 ของร้านค้าปลีกในกทม.และร้อยละ 16 ของร้านค้าปลีกในต่างจังหวัด มีการจัดวางบุหรี่ไว้ในตู้หรือชั้นวางที่ลูกค้าสามารถมองเห็นได้ ไม่มีฝาปิดหรือเปิดค้างไว้เสมอ หรือมีลักษณะการตั้งโชว์บุหรี่มีซอง/ โลโก้ ยี่ห้อ บุหรี่ตั้งอยู่นอกตู้เห็นชัดเจน และมีการจำหน่ายแบบแบ่งขาย⁽⁵⁾ สำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 2 จ.พิษณุโลก มีการดำเนินการลงพื้นที่ตรวจประชาสัมพันธ์ เฝ้าระวังและบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ในช่วงเทศกาลสำคัญต่างๆ เช่น เทศกาลสงกรานต์ เทศกาลปีใหม่ งานลอยกระทง วันพระใหญ่ และดำเนินการร่วมกับกรมควบคุมโรคในร้านค้าและสถานประกอบการที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์ยาสูบ ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2564 – 2566 ผลการดำเนินการ จำนวน 402 ร้าน และพบพฤติกรรมของผู้ประกอบการร้านค้าที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.2560 ได้แก่ พฤติกรรมการขายหรือให้ซึ่งผลิตภัณฑ์ยาสูบแก่บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ และการแบ่งขายบุหรี่ซิการ์เรต⁽⁶⁾

จังหวัดพิษณุโลก ได้มีการจัดตั้งหน่วยปฏิบัติการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และผลิตภัณฑ์ยาสูบ (Alcohol and Tobacco Control Operation Unit: ATCU) ในระดับจังหวัดและระดับอำเภอ ซึ่งได้มีการออกตรวจ เพื่อดำเนินการเฝ้าระวัง ประชาสัมพันธ์ และดำเนินคดีตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 และกฎหมายที่เกี่ยวข้องร่วมกับหน่วยงานภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้องได้อย่างเป็นรูปธรรมอย่างต่อเนื่อง และในปี 2566 ผลการดำเนินการ จำนวน 3,957 ร้าน ซึ่งอำเภอที่มีผลการดำเนินการมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ อำเภอวังทอง อำเภอบางระกำ และอำเภอเมืองพิษณุโลก จากผลการดำเนินงาน พบพฤติกรรมของผู้ประกอบการร้านค้าที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 มากที่สุด คือ อำเภอเมืองพิษณุโลก ร้อยละ 27⁽⁷⁾

จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการขายผลิตภัณฑ์ยาสูบของผู้ประกอบการร้านค้า ประกอบด้วย ปัจจัยด้านคุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประกอบการร้านค้า ปัจจัยด้านพฤติกรรมการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ยาสูบ ปัจจัยด้านภูมิศาสตร์ของร้านค้า ปัจจัยด้านการรับรู้และกระบวนการคิดของผู้ประกอบการร้านค้า⁽⁸⁾ การวิจัยนี้จึงได้ประยุกต์ทฤษฎีแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพ (Health Belief Model) ทฤษฎีเกี่ยวกับความตั้งใจเชิงพฤติกรรม (Behavioral Intentions) ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) และทฤษฎีแรงจูงใจ (Protection motivation theory: PMT) เพื่อศึกษาความตั้งใจของผู้ประกอบการร้านค้าในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 และปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ซึ่งผลการวิจัยที่ได้จะเป็นประโยชน์ในการวางแผนเพื่อควบคุมป้องกัน เฝ้าระวัง ตรวจสอบ การปฏิบัติตามกฎหมายผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ของผู้ประกอบการร้านค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพทั้งเชิงนโยบายเชิงวิชาการและเชิงปฏิบัติในระดับพื้นที่ต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อค้นหาปัจจัยที่เกี่ยวข้อง หรือสัมพันธ์กับความตั้งใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ของผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชน อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ของผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชน อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก

วิธีดำเนินการวิจัย

วิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจแบบภาคตัดขวาง (Cross – sectional Survey Research) ประชากร คือ ผู้ประกอบการร้านค้าที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์ยาสูบในชุมชน อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 877 ร้าน จาก 20 ตำบล กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ประกอบการร้านค้าที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์ยาสูบในชุมชน จำนวน 178 ร้าน ได้จากการคำนวณกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรการประมาณค่าเฉลี่ย แบบทราบจำนวนประชากรของ Danie⁽¹⁾ และเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 เพื่อป้องกันการสูญหาย ดำเนินการสุ่มตัวอย่างในแต่ละตำบล ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างมีระบบ (Systematic random sampling) โดยใช้การสุ่มจากทะเบียนรายชื่อผู้ประกอบการร้านค้า ระดับตำบลเป็นบัญชีเลขสุ่ม มีช่วงการสุ่ม (Sampling interval) เท่ากับ 5 และดำเนินการเก็บตัวอย่างจนครบ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 6 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล เกี่ยวกับ เพศ อายุระดับการศึกษา การสูบบุหรี่ ความเกี่ยวข้องกับร้านค้า ปีที่เปิดดำเนินการ ปีที่เปิดดำเนินการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ยาสูบ การได้รับคำแนะนำ การได้รับการตรวจเตือน ที่ตั้งร้านค้า เป็นคำถามแบบเลือกตอบ และให้เติมคำในช่องว่าง จำนวน 12 ข้อ

ส่วนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 35 ข้อ เป็นข้อคำถามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากการศึกษาพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 และจากการทบทวนวรรณกรรมต่างๆ เป็นข้อคำถามให้เลือก ถูก-ผิด แปรผลโดยนำคะแนนรวมที่ได้แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ คะแนนอยู่ระหว่าง 28-35 คะแนน เป็นความรู้ระดับสูง คะแนนอยู่ระหว่าง 21-27 คะแนน เป็นความรู้ระดับปานกลาง และคะแนนอยู่ระหว่าง 0-20 คะแนน เป็นความรู้ระดับต่ำ

ส่วนที่ 3 การรับรู้การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.2560 จำนวน 40 ข้อ เป็นข้อคำถามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากการศึกษาพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 และจากการทบทวนวรรณกรรมต่างๆ เป็นข้อคำถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) จำนวน 5 ระดับ คือ มากที่สุด มากปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ส่วนที่ 4 แรงจูงใจของผู้ประกอบการร้านค้าในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.2560 จำนวน 15 ข้อ เป็นข้อคำถามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากการศึกษาพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 และจากการทบทวนวรรณกรรมต่างๆ เป็นข้อคำถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) จำนวน 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ส่วนที่ 5 ความตั้งใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 จำนวน 12 ข้อ เป็นข้อคำถามที่ผู้วิจัยประยุกต์ใช้จากการทบทวนวรรณกรรม⁽⁸⁾ เป็นข้อคำถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 7 ระดับ จากไม่เห็นด้วยมากที่สุด (1 คะแนน) ถึงเห็น ด้วยมากที่สุด (7 คะแนน)

สถิติที่ใช้ สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) โดยใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เชิงเส้นแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Linear Regression)

ผลการศึกษา

ข้อมูลส่วนบุคคล กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 78.1 เพศชาย ร้อยละ 21.9 อายุ 51- 60 ปี ร้อยละ 33.1 ($\bar{X}$ =51.20, S.D. 14.75, Min =19, Max =80) ส่วนใหญ่การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายร้อยละ 28.7 ไม่เคยสูบบุหรี่ ร้อยละ 88.8 เป็นเจ้าของร้านค้าร้อยละ 87.7 เปิดดำเนินการร้านค้า น้อยกว่า 5 ปี ร้อยละ 45.5 มากที่สุด 50 ปีและน้อยที่สุด 1 ปี เปิดดำเนินการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ยาสูบ น้อยกว่า 5 ปี ร้อยละ 48.3 ($\bar{X}$ =1.92, S.D. 0.91, Min =1, Max =50) ส่วนใหญ่เคยได้รับคำแนะนำจากเจ้าหน้าที่ร้อยละ 70.2 เคยได้รับการตรวจเตือนร้อยละ 88.8 ภูมิศาสตร์ของร้านค้าส่วนใหญ่ใกล้แหล่งชุมชนร้อยละ 86.0 ใกล้สถานศึกษาร้อยละ 10.1 ประเภทของผลิตภัณฑ์ยาสูบที่วางจำหน่ายในร้านค้าส่วนใหญ่บุหรี่ซิการ์เรต/บุหรี่โรงงาน ร้อยละ 82.6 รองลงมายาเส้นร้อยละ 14.1 และบุหรี่ไฟฟ้าร้อยละ 2.2 ไม่เคยได้รับการดำเนินคดีตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ร้อยละ 94.4 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล (n = 178)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	39	21.90
หญิง	139	78.10
อายุ		
น้อยกว่า 20 ปี	7	3.90
21-30 ปี	17	9.60
31-40 ปี	10	5.60
41-50 ปี	29	16.30
51- 60 ปี	59	33.10
61 ปีขึ้นไป	56	31.50
$(\bar{X} = 51.20, \text{Min} = 19, \text{Max} = 80)$		
ระดับการศึกษา		
ไม่ได้เรียน	1	0.6
ประถมศึกษา	47	26.40
มัธยมศึกษาตอนต้น	32	18.00
มัธยมศึกษาตอนปลาย	51	28.70
ปริญญาตรี	28	15.70
ท่านสูบบุหรี่หรือไม่		
ไม่เคยสูบบุหรี่	158	88.80
เคยสูบ แต่ปัจจุบันเลิกสูบ	14	7.90
สูบทุกวัน	5	2.80
สูบแต่ไม่ทุกวัน	1	0.60
ความเกี่ยวข้องกับร้านค้า		
เป็นเจ้าของร้าน	87	48.90
ครอบครัวเจ้าของร้าน	22	12.40
ลูกจ้างของร้าน	69	38.80
ปีที่เปิดดำเนินการร้านค้า		
น้อยกว่า 5 ปี	81	45.50
6-10 ปี	30	16.90
11 ปี ขึ้นไป	67	37.60
$(\bar{X} = 1.92, \text{S.D.} = 0.91, \text{Min} = 1, \text{Max} = 50)$		
ปีเปิดดำเนินการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ยาสูบ		
น้อยกว่า 5 ปี	86	48.30
6-10 ปี	33	18.50
11 ปี ขึ้นไป	59	33.10
$(\bar{X} = 10.26, \text{S.D.} = 10.13, \text{Min} = 1, \text{Max} = 50)$		

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การได้รับคำแนะนำ		
เคย	125	70.20
ไม่เคย	53	29.80
การได้รับการตรวจเต้านม		
เคย	158	88.80
ไม่เคย	8	4.50
จำไม่ได้/ไม่แน่ใจ	12	6.70
ที่ตั้งร้านค้า		
ใกล้แหล่งชุมชน	153	86.0
ใกล้สถานศึกษา	18	10.10
อื่นๆ	7	3.90
ประเภทของผลิตภัณฑ์ยาสูบที่วางจำหน่ายในร้านค้านี้		
บุหรี่ยี่ห้อ/บุหรี่ยี่ห้อ	147	82.60
ยาเส้น	25	14.10
บุหรี่ยี่ห้อ	4	2.20
การดำเนินคดีตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.2560		
เคย	10	5.60
ไม่เคย	168	94.40

ด้านความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.2560 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.2560 อยู่ระดับปานกลางร้อยละ 44.90 รองลงมาอยู่ในระดับมากร้อยละ 44.40 และระดับน้อยร้อยละ 10.70 ดังตารางที่ 2 ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 (n = 178)

ระดับความรู้	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับมาก (28-35 คะแนน)	79	44.40
ระดับปานกลาง (21-27 คะแนน)	80	44.90
ระดับน้อย (0-20 คะแนน)	19	10.70

($\bar{X}$ =26.29, S.D. 4.54, Min =13, Max =34)

ด้านการรับรู้การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.2560 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับการรับรู้พระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.2560 ระดับปานกลางร้อยละ 83.10 รองลงมาอยู่ในระดับสูงร้อยละ 16.90 ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกระดับการรับรู้พระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 (n = 178)

ระดับการรับรู้	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับน้อย (40-92 คะแนน)	0	0.00
ระดับปานกลาง (93-145 คะแนน)	148	83.10
ระดับสูง (146-200 คะแนน)	30	16.90
$(\bar{X} = 132.93, S.D. = 12.11, \text{Min} = 106, \text{Max} = 164)$		

ด้านแรงจูงใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับแรงจูงใจตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 อยู่ในระดับปานกลางร้อยละ 81.50 รองลงมาอยู่ในระดับสูงร้อยละ 18.50 ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกระดับแรงจูงใจตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 (n = 178)

ระดับแรงจูงใจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับน้อย (15-34 คะแนน)	0	0.00
ระดับปานกลาง (35-54 คะแนน)	145	81.50
ระดับสูง (55-75 คะแนน)	33	18.50
$(\bar{X} = 49.34, S.D. = 5.62, \text{Min} = 36, \text{Max} = 64)$		

ด้านความตั้งใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับความตั้งใจตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 อยู่ในระดับต่ำร้อยละ 90.40 รองลงมาอยู่ในระดับปานกลางร้อยละ 87.30 และระดับสูง (67-84 คะแนน) ดังตารางที่ 5

ระดับความตั้งใจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับต่ำ (12-49 คะแนน)	161	90.40
ระดับปานกลาง (50-66 คะแนน)	13	7.30
ระดับสูง (67-84 คะแนน)	4	2.20
$(\bar{X} = 30.10, S.D. = 12.05, \text{Min} = 12, \text{Max} = 72)$		

ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ของผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชน จังหวัดพิษณุโลก พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจของผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชน จังหวัดพิษณุโลก โดยใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเชิงเส้นแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Linear Regression) ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 (Beta = -0.197, p-value < 0.001) โดยปัจจัยดังกล่าว สามารถร่วมกันพยากรณ์ความตั้งใจของผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชน จังหวัดพิษณุโลก ได้ร้อยละ 3.30 (Adjusted R² = 0.033) ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ตัวแปรทำนายปัจจัยที่มีผลต่อการความตั้งใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ของผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชน จงหวัดพิษณุโลก (n = 178)

ตัวแปร	b	SE(b)	Beta	t-value	p-value
ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.2560	-0.522	0.196	-0.197	-2.666	0.008
ค่าคงที่ (Constant)	43.828	5.224	-	8.389	<0.001
R = 0.197, R ² = 0.039, Adj.R ² = 0.033, F = 7.109, p-value < 0.001					

วิจารณ์

ความตั้งใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 อยู่ในระดับต่ำร้อยละ 90.40 อธิบายได้ว่า ประสบการณ์ในอดีต หรือประสบการณ์ที่ผ่านมาในการปฏิบัติตามหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ มีผลต่อความตั้งใจที่จะแสดงพฤติกรรมในอนาคต ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากประสบการณ์ที่เคยได้รับหรือเคยปฏิบัติมาในอดีตจะเป็นสิ่งเร้าที่สร้างความเชื่อมั่นในความสามารถของแต่ละบุคคล⁽⁸⁾ และเมื่อบุคคลมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองแล้วจะนำไปสู่การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของตนเองรวมถึงส่งผลต่อความตั้งใจและการแสดงพฤติกรรมในอนาคต ซึ่งนอกจากประสบการณ์ในอดีตจะมีผลต่อความเชื่อมั่นในความสามารถของบุคคลแล้ว ความรู้หรือการรับรู้ข้อมูลข่าวสารตลอดทั้งทักษะของบุคคลยังส่งผลต่อความเชื่อมั่นในความสามารถของบุคคลด้วย⁽⁹⁻¹¹⁾ ดังนั้น การที่กลุ่มตัวอย่างมีความตั้งใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ในระดับต่ำ อาจเนื่องมาจากการประชาสัมพันธ์การรับรู้ ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 จากเจ้าหน้าที่ภาครัฐและภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้องยังไม่ครอบคลุมเท่าที่ควรโดยเฉพาะร้านค้าขนาดเล็กในชุมชน หากไม่มีการประชาสัมพันธ์ หรือตรวจเตือนอยู่เป็นประจำก็อาจทำให้มีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 อันเนื่องมาจากร้านในชุมชนมีอยู่หลายร้านน้อยกว่าร้านในตัวเมือง หากมีบุคคลใดก็ตามมาซื้อสินค้าก็พร้อมจำหน่าย และอาจรวมไปถึงกฎหมายที่มีการปรับปรุงฉบับใหม่ (พ.ศ. 2560) ซึ่งมีรายละเอียดเพิ่มเติม การรับรู้พระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ระดับปานกลางซึ่งส่งผลต่อความเชื่อมั่นและเจตคติต่อการปฏิบัติตามกฎหมายควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบด้วย

ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ของผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชน อำเภอเมืองพิษณุโลก จงหวัดพิษณุโลก จากผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่ทำการศึกษาล้วน 15 ตัวแปร พบปัจจัยที่มีอำนาจการทำนายต่อความตั้งใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.2560 ของผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชน อำเภอเมืองพิษณุโลก จงหวัดพิษณุโลก อย่างมีนัยทางสถิติที่ 0.001 จำนวน 1 ตัวแปร คือ ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.2560 มีอิทธิพลทางลบต่อความตั้งใจของผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชน จงหวัดพิษณุโลก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (p < 0.001) อธิบายได้ว่าผู้ประกอบการร้านค้ามักไม่ค่อยรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.2560 อาจด้วยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการในชุมชนที่มีอายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไปสูงถึงร้อยละ 64.60 ระดับการศึกษาระดับประถม และมีมัธยมศึกษาตอนต้นร้อยละ 44.4 ส่วนใหญ่เป็นเจ้าของร้านเองร้อยละ

46.5 ทำให้เมื่อได้รับข่าวสารความรู้เกี่ยวกับกฎหมายจึงยึดถือปฏิบัติเพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบกับร้านของตน และเนื้อหาความรู้ที่ผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชน อาจทราบไม่ทั้งหมดแต่ทราบในจุดที่สำคัญซึ่งพบว่าข้อที่ตอบถูกมากที่สุด คือ สถานพยาบาล ร้านขายยา ห้ามขายผลิตภัณฑ์ยาสูบ รองลงมา คือ ห้ามโฆษณา/สื่อสารการตลาดผลิตภัณฑ์ยาสูบทุกรูปแบบ ห้ามขายผลิตภัณฑ์ยาสูบให้ผู้ที่อายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์, ห้ามใช้ จ้าง วาน หรือยินยอมให้ผู้ที่อายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ขายผลิตภัณฑ์ยาสูบ ห้ามตั้งโชว์หรือแสดงผลิตภัณฑ์ยาสูบ ณ สถานที่ขาย (ให้ผู้ซื้อหรือประชาชนมองเห็น) และวัด สถานที่ปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา ห้ามขายผลิตภัณฑ์ยาสูบ ประกอบกับที่ผ่านมา อำเภอเมืองพิษณุโลก ได้มีการจัดตั้งหน่วยปฏิบัติการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และผลิตภัณฑ์ยาสูบ (Alcohol and Tobacco Control Operation Unit : ATCU) ซึ่งได้มีการสุ่มออกตรวจเดือนเพื่อดำเนินการเฝ้าระวัง ประชาสัมพันธ์ และดำเนินคดีตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 และกฎหมายที่เกี่ยวข้องร่วมกับหน่วยงานภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้องได้อย่างเป็นรูปธรรมอย่างต่อเนื่อง ในวันมาฆบูชา วันสงกรานต์ วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษาและวันอื่น ๆ⁽¹²⁾ ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ของผู้ประกอบการร้านค้าปลีก อำเภอเขียงยืน จังหวัดมหาสารคาม พบว่า ผู้ประกอบการร้านค้าปลีกมีระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 อยู่ในระดับปานกลาง จึงส่งผลให้มีการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ในด้านการจำหน่ายและการโฆษณา ผลิตภัณฑ์ยาสูบอยู่ในระดับปานกลาง โดยเฉพาะประเด็นการไม่ตรวจสอบอายุผู้ซื้อจากบัตรประชาชนก่อนจำหน่ายผลิตภัณฑ์ยาสูบและยังมีการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ยาสูบให้กับบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี ที่ผู้ประกอบการยังมีการปฏิบัติไม่ถูกต้อง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. เนื่องจากพบว่าผู้ประกอบการร้านค้ามีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ในระดับปานกลาง ข้อที่ตอบถูกน้อยที่สุด คือ ผู้ประกอบการร้านค้า สามารถจัดโปสเตอร์ แผ่นแจก แคมเปญโซเชียลมีเดีย จึงควรมีการการณรงค์เผยแพร่ให้ข้อมูลข่าวสารแก่ผู้ประกอบการร้านค้าให้เพิ่มมากขึ้น
2. การพัฒนามาตรการการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างความรู้และความเข้าใจที่ถูกต้อง พร้อม ๆ กับการดำเนินการตรวจสอบและบังคับใช้กฎหมายเพื่อลงโทษผู้กระทำผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.2560 อย่างเคร่งครัด
3. เพิ่มการรับรู้กฎหมายควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบให้แก่ผู้ประกอบการร้านค้า การออกแบบสื่อ (Graphic design) ให้น่าสนใจทั้งเนื้อหา ที่ครอบคลุมข้อกฎหมายที่ร้านค้าต้องปฏิบัติ เพิ่มโอกาสการเข้าถึงข้อมูล
4. การตรวจเดือน เฝ้าระวัง ประชาสัมพันธ์และบังคับใช้กฎหมายในพื้นที่อย่างสม่ำเสมออย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง
5. การวิจัยครั้งนี้มี พยากรณ์ความตั้งใจของผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชนได้ค่อนข้างน้อย ควรศึกษาปัจจัยอื่นเพิ่มเติมในทีนอกเหนือจากปัจจัยที่ดำเนินการศึกษาในครั้งนี้ เพื่อค้นหาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ของผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชน

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาข้อมูลเชิงลึกทางด้านพฤติกรรมของผู้ขาย พฤติกรรมของผู้ซื้อ และการตลาดที่ชักนำให้ผู้ขายกระทำผิดกฎหมาย เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการวางแผนและกำหนดนโยบายเชิงพื้นที่พัฒนากลยุทธ์ในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560

2. การพัฒนารูปแบบการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ของผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชน

สรุปผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ระดับปานกลาง ร้อยละ 44.90 การรับรู้การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ระดับปานกลางร้อยละ 83. แรงจูงใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ระดับปานกลางร้อยละ 81.50 ความตั้งใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ระดับต่ำร้อยละ 90.40 ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ของผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชน จังหวัดพิษณุโลก คือ ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560 ($\text{Beta} = -0.197$, $p\text{-value} < 0.001$) โดยปัจจัยดังกล่าว สามารถร่วมกันพยากรณ์ความตั้งใจของผู้ประกอบการร้านค้าในชุมชน จังหวัดพิษณุโลก ได้ร้อยละ 3.30 ($\text{Adjusted } R^2 = 0.033$)

เอกสารอ้างอิง

1. Daniel W, Cross L. Biostatistics: a foundation for analysis in the health science. Edwards Brothers Mally [Internet]. 2010 [cited 2024 Jul 10]. Available from: https://faculty.ksu.edu.sa/sites/default/files/145_stat-textbook.pdf (in Thai).
2. Tobacco Control Research and Knowledge Management Center (TRC). Situation of Tobacco Control in Thailand 2016. [cited 2024 July 10]. Available from: <https://www.trc.or.th/th/media/attachments/2562/01/29/2559.pdf>. (in Thai)
3. Phetphum C, Kiratisiroj O, Mekrungrongwong S, Onmoy P, Yang-iam W, Pongprecha B. Measures for restriction of tobacco sell to adolescences of retailers surrounding schools in an urban area of Uttaradit [Full Paper]. Bangkok: Tobacco Control Research and Knowledge Management Center; 2017. (in Thai).
4. National Statistical Office. The 2021 health behavior of population survey [Internet]. 2021 [cited 2024 July 10]. Available from: <https://shorturl.asia/UWE7A>. (in Thai).
5. Tobacco Control Office, Department of Disease Control, Ministry of Public Health, and Tobacco Control Research and Knowledge Management Center, Mahidol University. Summary report on the surveillance situation to control tobacco consumption in 5 dimensions [Internet]. 2015 [cited 2024 July 10]. Available from: https://www.wangchincity.go.th/dnm_file/news/1688046851664_63643_center.pdf. (in Thai).

- 6 . Disease Control Office 2 Phitsanulok. Report on the results of the field visit to inspect public relations, monitor and enforce the law [Report]. Phitsanulok: Disease Control Office 2 Phitsanulok province; 2017. (in Thai).
7. Phitsanulok Provincial Public Health Office. Report on the results of monitoring and enforcement of tobacco product control laws [Report]. Phitsanulok: Phitsanulok Provincial Public Health Office; 2023. (in Thai).
- 8 . Thiamkhli N, Benjakul S, Kengganpanich T. Factors affecting compliance intention on tobacco products control act among tobacco retailers around schools of Health Region 5th in Thailand. Disease Control Journal. 2020;46(3): 359–369. (in Thai).
9. Khumthong A. Factors predicting intention in prevention and control of avian influenza of village health volunteers [Thesis]. Chiang Mai: Chiang Mai University; 2007. (in Thai).
- 1 0 . Apitantiti P. Relationships among attitude, subjective norm, perceived behavioral control, intention and service behavior (CARE) of employees in non-life insurance company [Thesis] Pathum Thani: Thammasat University; 2008. (in Thai).
- 1 1 . Paha K. Predictors of intention to quit smoking in police officers [Thesis]. Bangkok: Chulalongkorn University; 2014. (in Thai).
- 1 2 . Phrommorn T, Ratoran S, Thammakul T. Factors affecting retailers' practices on tobacco products control act of 2017 in Chiang Yuen District, Maha Sarakham Province. Academic Journal of Community Public Health. 2017; 6(1): 100–109. (in Thai).